

[Jens Thomsen.]

Beundring og Respekt i hele Verden og har hævet Leveniveauet for hele den danske Befolkning. Hvis de partipolitiske Stemme-fiskere, der baade i Tide og Utide angler efter Husmandsstemmer ved at sætte Splid mellem smaa og større Jordbrugere, skulde faa Held til at ødelægge det gode Samarbejde i vore Andelsforeninger, slaar de store, uerstattelige Værdier i Stykker, ikke blot for Landbruget, men for hele Samfundet. Jeg vil derfor indtrængende advare mod dette Splittelsesarbejde og ogsaa henstille til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen at tænke alvorligt over disse Problemer, naar han næste Gang retter Angreb mod Regeringen, fordi den, som han saa ofte har sagt, driver Godsejerpolitik i Stedet for Husmandspolitik. Ja, fra mange Sider hører man denne Kritik, naar det drejer sig om at gennemføre saadanne Priser for Landbrugets Varer, at de betinger en rimelig Løn for Arbejdet, idet man siger, at dette er til særlig Fordel for Godsejerne og ikke for de smaa Jordbrugere. I sin Iver for at hindre saadanne Priser glemmer man, at Godsejerne skal fremskaffe Arbejdsløn ikke blot til deres egne Familier, men ogsaa til mange andre. Jeg f. Eks. driver en almindelig Bondegaard, og af min Bedrift skal der skaffes Kost og Løn til 7—8 ugifte Personer og 3 Familier foruden min egen, og en Godsejer skal selvfølgelig af sin Bedrift skaffe Løn til mange flere.

I vore Andelsmejerier og -slagterier, hvor de store Værdier omsættes, gaar Samarbejdet godt til gensidig Fordel, ikke mindst for de mindre Jordbrugere. Den Mand, der har 1 Ko og 1 Gris, har samme Indflydelse som Manden med 100 Køer eller 100 Grise. Dette Samarbejde er gaet godt gennem mange Aar, og dansk Landbrug er, som sagt, blevet verdenskendt paa Grund netop af Samarbejdet, der har været samlet om at forbedre Kvaliteten. Men efter at den frie Prisdannelse blev ødelagt, er det ogsaa blevet nødvendigt at øve en Indsats for at faa den rigtige Pris paa de gode Varer, saa vi ikke vedblivende skal sælge Verdens fineste Smør for den mindste Pris. Dette Samarbejde er en Livsbetingelse for dansk Landbrug, og derfor bør et saadant gennemføres af et enigt Landbrug uden Splidagtighed mellem smaa og større Jordbrugere, hvad det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden tilsigter.

Lad os nu se væk fra alle Partistridigheder og alle gamle Stridigheder blandt de forskellige Organisationer og samles i Enig-

hed for at naa Maalet i Stedet for at konsolidere Spliden og Uenigheden gennem Lovgivningen, hvad Landbrugsministeren tilsigter med de foreliggende Ændringsforslag.

Landbrugsraadet blev i sin Tid oprettet, for at man kunde faa en Repræsentation for det samlede Landbrug, og Raadets Opgave er at varetage det samlede Landbrugs Interesser og ikke at pleje Særinteresser for smaa eller større Jordbrugere. Naar der i Landbrugsraadet skal tages Stilling til de enkelte Spørgsmaal, maa det være saaledes, at Mindretallet bøjer sig for Flertallet, saa at der af Raadet gives et bestemt Svar paa hvert konkret Spørgsmaal. Men det har jo vist sig Gang paa Gang, at man har indtaget det modsatte Standpunkt. Naar der har været større Spørgsmaal til Afgørelse, saa har Husmændenes Repræsentanter taget Særstandpunkt. Hvorfor kan et Samarbejde mellem Parterne ikke gennemføres i Landbrugsraadet, der har stor politisk Indflydelse, paa samme Maade som det daglig gennemføres i vore Andelsforeninger, der jo udeler Løn for Arbejde baade til smaa og store Bedrifter? Efter min Mening, fordi Magthaverne frister Husmændenes Repræsentanter til at svigte Landbrugets samlede Interesser. De faar stor politisk Indflydelse, og der betros dem Tillidsposter for at gaa Magthavernes partipolitiske Ærinde ved at ødelægge Landbrugets Sammenhold. Der er mange Husmænd, der ønsker Løn for Arbejde i Stedet for Almisse; blandt dem er de ca. 30 000 Husmænd, der staar i L. S. De har Selvopholdelsesdriften; den trænger til at blive styrket i vort Samfund i Stedet for at blive undergravet paa alle Omraader. Derfor bør deres Anskuelser repræsenteres i det Raad, der tildeles politisk Indflydelse, saa vi kan faa samme forstaaende Samarbejde mellem smaa og større Jordbrugere i dette Raad, som vi har i vore Andelsforeninger.

Landbrugsministeren udtalte i Landstinget, at det er Fattigdommen, der skal fordeles til den danske Befolkning. Ministerens Udtalelse er betegnende for hans Gerning: han tildeler Landbruget Fattigdommen og overlader Velstanden til de andre. Derfor har vi den utilstrækkelige Forrentningsevne i Landbruget og den store Forrentningsevne i de andre Erhverv, og derfor er der ca. 78 000 Landmænd, der aldeles ingen Formue ejer. Ministeren har gennem sin Fordeling af Fattigdommen, som Ministeren selv siger, givet Landbruget Trællekaar; men de 3 000 Repræsen-